

черь питатъ звездитѣ и луната де сж децата имъ. А какво можеха да имъ отговарятъ звездитѣ, месечко и слънцето? Никой не можеше да види децата вжтре въ двореца. Той, макаръ и да бѣше стъкленъ, но нищо не се виждаше изъ него навънъ, нито пъкъ се виждаше отъ вънъ вжтре въ двореца.

Б Ъ Г С Т В О

Минаха се така много дни, много месеци. Взеха да омръзватъ на децата и играчкитѣ и джуджетата и стъклениятъ дворецъ. Тогава все по-често и по-често започнаха да си спомватъ за майка си и татко си и да тжжатъ за тѣхъ.

Итко отдавна кроеше планове какъ да избѣгатъ изъ двореца. И ето една сутринъ той рано-рано събуди Лилянка, хвана я за ржчичка и тръгнаха тихичко изъ двореца. Достигнаха до външната врата. Тя бѣше затворена. Итко видѣ едно малко златно ключенце закачено на стената. Той го грабна бързо, пхна го въ бравата и отключи. Отвори следъ това вратата и изкочиха навънъ. Итко извади ключенцето дръпна вратата, затвори я, заключи отвънъ, извади ключенцето и го скри въ джеба си.

— Защо ти е, бате, това ключенце? — попита го Лилянка.

— За да не могатъ джуджетата да излѣзатъ и ни върнатъ назадъ, — отговори Итко. — А ключенцето ще пазя, за да го покажа на татко. Единъ день ще дойдемъ съ него тукъ, да види и той джуджетата. Помнишь ли, Лилянке, какво казваше той, че нѣмало джуджета и не вѣрва да има такива. Нека дойде тукъ и ги види.

Итко хвана Лилянка за ржка и двамата припнаха по една пжтечка обрасла съ мека зелена тревица. Вървѣха, вървѣха и навлѣзоха въ една гжста гора. Такава гора Итко никога не бѣше виждалъ. А сжщо и Лилянка. Дърветата прави, високи, съ сиво-бѣли кори. Клонитѣ се преплитаха единъ въ други, а листата имъ бѣха тънки, тънки златни листа. Цѣлата гора блес тѣше съ златнитѣ си листа. Вѣтъръ слабо повѣваше и гората пѣеше чудни пѣсни.